

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΒΟΥΑΡΟΖΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. — Χρόνια έχουν περάσει... Στο άρρωκτομα του δόν Αύγουστίνου ση τώρα ο δόν Φάβιος μαζί με την κόρη του Ροζάριο, της οποίας η μητέρα, η Όραϊα Ροζάρια, έχει πεθάνει. Ο δόν Φάβιος λείπει από ημέρες στην Κοιλιάδα του Χρυσού όπου έχει πάει να έτοιμασει την αποστολή ενός φορτίου χρυσαφίδου. Στο άρρωκτομα φθισκονται ο δόν Αύγουστινος με την έγγονη του Ροζάριο και με δύο ξένους, το μισθιαρισφό Ουίλλιαμ Φάλκονερ και τον έκκεντρικό Άμερικανό σερ Χάρολ Γκίμπον, οι οποίοι έχουν συμφωνήσει να αυτές τις έρημες, αναχρονιστικές περιπέτειες. Έξωθεν ένα τρονο, περιβολισμοί άκοιγονται κι όλοι πετάγονται άπαντα και τρέχουν έξω. Έκει συναντούν ένα όραιο και γιγάντιο ήλικιωμένο άνδρα, περιστοιχισμένο από τους ύπνρετες, ο οποίος τους άγγχει τί συνέβη.

(Συνέχεια έπ. το προηγούμενου)

Ποτέ η καλωσύνη της φύσης, ή ευγένεια των αισθημάτων, ή εγκραδιστής προς τους άλλους, δεν ήταν τόσο ζωηρά άποτυπωμένη σε ανθρώπινη φρονονομία, όσο σ' αυτό τον άνδρα.

—Νά, με την αλήθεια, μια έπείγουσα προσωπικοτή της δανάμης; είτε ο Γκιμπον στον Φάλκονερ, νοσηθοντας μπροστά στο γιγάντιο το δειλό σνασίδημα για το όποιο μιλήσαμε προηγουμένως.

—Ναι, απάντησε με άφέλεια ο σερ Χάρολ, κι όμως αυτός ο άνθρωπος δεν φράνεται για Άμερικανός!...

—Τι συνέβη, λοιπόν, Βουαροζέ; ρώτησε τότε ο δόν Αύγουστινος.

Κι' ο Βουαροζέ — γιατί αυτός ήταν ο γίγας — τον έπανέλαβε, ότι είχε πη προηγουμένως στη Ροζάριο. Έπειτα έσοιψε στον λιπόθυμο πληρωμένο, που τον έκοβάσταζε ο ένας από τους συντρόφους του, ενώ ο άλλος του έβραζε τα χείλη με μερικά σταγονές ρουμι.

Σαν άνθρωπος που είχε ιδη τον θάνατο με όλες του τις όψεις κι είχε αντιγράψει τις πιο φοιχτές πληγές, ο Βουαροζέ, μόλις έβέτασε τον τραυματία, έκανε άμέσως τη διάγνωση του:

—Όραϊα, είτε, μονάχη τις σάσκες του ξέσοισε το μαχαίρι των ληπτόνων. Δεν είναι τίποτε.

Και προέβη, ο πληρωμένος, χάρις στις περιποιησεις που του έκανον, φανερά σαν να έμφοζονεται.

— Και τώρα, μεταφέρετε αυτό το παλληκάρι στο νοσοκομείο, έπροσθεσε ο Βουαροζέ προς τους έκτηρετες.

Όταν ή διαταγή αυτή εκτελέστηκε, ο δόν Αύγουστινος είπε με καλωσύνη στους δύο συντρόφους του πληρωμένους:

—Ε, λοιπόν, Βερμούντεθ, κι' εσύ Άνοϊνα, έλάτε μαζί μας να τοιμαζήσετε κάτι... Θα πενάτε.

—Μας ζάνετε μεγάλη τιμή, άρχοντα δόν Αύγουστινο, απάντησε ο Βερμούντεθ. Όσο για μένα, όμολογώ ότι έχω το στομάχι μου άδειανο και το λαιμό μου στεγνό...

—Θαθής κι' εσύ, Βουαροζέ!

—Άμέσως, δόν Αύγουστινο, Έχω μια διαταγή να δώσω.

Ενώ ο ιδιοκτήτης του ύποστατικού ξαναγύριζε στην τραπεζαρία με τους ξένους του, ή Ροζάρια, ή οποία είχε μείνει μόνη έξω με το Βουαροζέ, τον είλε ζωηρά:

—Ε, λοιπόν, διαλέξτε τους ανθρώπους που θα πάνε να σινανηθούν τον πατέρα μου και την άποστολή του χρυσαφίδου, όπως συμφωνήσαμε;

—Ναι, παιδί μου. Δέκα από τους καλύτερους κληρούς μας θα φύγουν σε λίγη ώρα, υπό την άοχηγία του έπιστάτου μας, για να πάνε προς σινανήνη του πατέρα σου... Έ! Ματαζιέτε — φώναζε ο Βουαροζέ, προσκαλώνοντας έναν ευρωστο άντρα με γενειάδα και με μπροντζίνη επιδειριάδα— έκανες ό,τι σου είπα;

—Μάλιστα, όλα είν' έτοιμα, απάντησε ο έπιστάτης του ύποστατικού, ύποκλινόμενος μπρος στη Ροζάρια.

—Πρό πάντων να διαλέξετε τα πιο ρωμαλέα άλογα και όπλισήτε καλά... Πήγαινε!...

Όταν ο Ματαζιέτε άπομαζούνηθε, ο Βουαροζέ είπε στη Ροζάρια:

—Σου ξαναλέω, άγατημένο μου παιδί, ότι δεν υπάρχει άκόμα λόγος ν' άνησυχής για τον πατέρα σου... Η καλύτερήρησι της άποστολής είναι δικαιολογημένη, γιατί μπορεί να τους παρουσιάστηκαν στο δρόμο ένα σωρό δεσουλίες, που είνε σινηθισμένες σ' αυτά τα μέρη...

—Μαχαίρι να είν' έτσι, απάντησε θλιβερά ή Ροζάρια. Άλλοίμονο όμως!...

Την καρδιά μου τη δασανίζει ένα κα-

κό προσήθημα, που δεν μπορώ να το διάξω...
 Ο Βουαροζέ πήρε το χέρι της νέας κόρης μέσα στο δικό του και της είλε με τριφερότητα:

—Άντίθε τα προσήθηματά σου αυτά, Ροζάρια, και πάμε να σινανηθούμε τους ξένους του παπα σου...

Όταν σε λίγο μπήκαν στην τραπεζαρία, ο δόν Αύγουστινος έλεγε:

—Όστε έτσι, Βερμούντεθ!... Πήγαινε στο Όστιν με το σκοπό να σε προσλάβουν για οδηγό στην άποστολή;

—Μάλιστα, άρχοντα δόν Αύγουστινο, έχω αυτή τη φιλοδοξία... Λίγο άλλως τε ξέρουν τόσο καλά αυτά τα μέρη, όπως έγώ...

Ο άντρας που είτε αυτά τα λόγια, ήταν τριανταλέντε - σαράντα χρόνων. Είχε ανάστημα μέτριο, μύ άθλητικό. Η φρονονομία του, με τα άδορά της χαλαροκρασια, τον έδειχνε για άνθρωπο ήουχο και τιμο, με το πένθυμο και διαπεραστικό σαν όρνιο βλέμμα του, διέφραζε αυτή την έποχρητική έξαρση.

—Είπε βαρεά ή εϋθύνη — είλε τότε ο Βουαροζέ — εκείνων που ή αναλάβουν να οδηγήσουν ένα καραβάνα από τριακόσια - τετακόσια άμαξία παραφορτωμένα, άνάμεσα από δάση κι' έρημους σκεδόν άνεξερετήρητες, όπου, το παραμικρό λάθος στο δρόμο, μπορεί να προκαλέσει άναπολόγητες κατιστοροφές.

Ο Βερμούντεθ, άκούοντας αυτά τα λόγια, άνασχιότησε, χωρίς να τον αντίληφθούν οι άλλοι. Συγχρόνως, νοσηθοντας ότι τον ζήτηζε ο Ουίλλιαμ Φάλκονερ, στον όποιο άρεσε να ηρηκόγη τους άγνωστους, χαμήλωσε το βλέμμα του κι' έμεινε σιωπηλός.

Νά ένα μυστρο που δεν μοι έμπνεει καμιά έμπιστοσύνη, σκέφτηκε ο Άμερικανός μισθορογογράφος, και γύρισε άλλου τα βλέμματά του.

—Και σέ, Άνοϊνα, ξαναρώτησε ο δόν Αύγουστινος, τί πάζ να κάνης στο Όστιν;

—Πήγαινε να πληρωθώ για μερικά πολύτιμες γούνες που ο πληρωμένος σύντροφός μου Φραγκίσκος κι' έγώ έχουμε πουλήσει με πίστωση σε κάποιον έμπορο. Μά σέ μερικών μιλίων άπόστασι από δώ, σινανηθήσαμε τους καταραμένους αυτούς Ίνδους, που ήσαν όπλισμένοι ως τα δόντια. Μας σιχητρανε ξαφνικά και για να τους κρατήσουμε σ' άπόστασι, άναγκαστήκαμε ν' άδειάσουμε τις καρμίνες μας άπάνω τους. Ένώ λοιπόν ζεινιοι τάχαν χάσει για μία στιγμή, ο Βερμούντεθ μάς είπε: «Ευτυχώς δεν είμαστε μακριά από το ύποστατικό του Λάε Άγκας... Άς τοξέσουμε κατά νεί, γιατί μάς λείπουν τα φισόγγια για ν' άμυνθούμε...» Άκολοιθησαμε άμέσως τη συμβουλή του κι' άρχισαμε να τρέχουμε μ' όλη μας τη δύναμη. Οι Ίνδοι μάς καταδιόξαν και μάς ζήγωσαν τόσο, όποτε σε μία στιγμή μου φάνηκε πως είδα το τοκεούρι ενός από αυτούς να σαλεύει πάνω από το κεφάλι μου! Τότε, σαν άγριόπατος, έκανα μια μεταβολή, κι' άκουμπώντας άπάνω του την καρμίνια μου, τον έκοριξα και τον σώρισα κάτω. Ο Βερμούντεθ με μιμήθηκε και πληγώσε κι' αυτός έναν άλλο Ίνδο. Μονάχα ο Φραγκίσκος εξακολουθούσε να φεύγη, χωρίς να ενδιαφέρεται για μάς.

»Βλέποντας να πέφτουν δυο από τους διπλούς τους, οι άλλοι Ίνδοι με διπλή λίσσα τώρα, σινηγισαν την καταδίωξή τους. «Κουράγιο! — φώναζε στο Βερμούντεθ. Βλέπω το καπιναριό της εκκλησίας του ύποστατικού του δόν Αύγουστίνου!...» Και πράγματι στο φρεγγαφόρο φανάριό του καπιναριό του παρεκκλησίου σας Οι Ίνδοι το έβλεπαν κι' αυτοί. Μό λυσασμένοι, γιατί έβλεπαν να τους ξεφεύγη ή λεία τους, είχαν χάσει κάθε φρόνηση κι' εξακολουθούσαν την καταδίωξή του. Κοντεύαμε πειά να φτάσουμε στο ύποστατικό σας, όταν ο Φραγκίσκος, άποκαμμένος πειά από την κοίφρασι, έπεσε κάτω. Την ίδια στιγμή κιόλας ένας Ίνδος του κατάφερε το τοκεούρι του στον όμο. Ο Βερμούντεθ κι' έγώ προσπαθήσαμε να ύπερασπίσουμε το φτωγό παλληκάρι, χτυπώντας τους έχθρούς μας με τα κοντάκια των όπλων μας και φωνάζοντας δυνατά για να τραβήξουμε την προσοχή των ύπνρετων σας. Τότε οι Έρυθρόδερμοι, καταλαβαίνοντας πως

Ο Βερμούντεθ κι' ο Άνοϊνα

θά μας ερχόταν βοήθεια, άρχισαν να γυρίζουν.

«Χάρης στο Θεό και στην Παρθένα Μαρία, η καρδιάς μας άνοιξαν άντ' τους ανθρώπους σας, δόν Αίγουστίνω, κι έτρεξαν άμέσως να μάς βοηθήσουν. Έχοντας τον γενναίο Βοιναρόζ έπιχειρήσει. Σ' αυτός και σ' αυτόν, όφείλομε την σωτηρία μας. Δεν θα το ξεχάσουμε ποτέ.

— Ναι, δεν θα το ξεχάσουμε ποτέ, επιάνελαβι σαν ήρωι κι' ό Βοιναρόντεθ, άδειάζοντας ένα ποτήρι ρούμι.

— "Όσο για μένα δεν άζειει τον κόπο να μ' είχαρισήτε για τη μοχη έπιχειρήσει που' υπέφερα να σας προσέχω, παιδιά μου, άπάντης γούλινα ό Βοιναρόζ. Σαφινάκια μόνο με το θράσος ατόων τών 'Ινδών... Πρώτη φορά τόλμησαν να φθάσουν ως εδώ. Άς έχοντες το νού μας!

— Μου φαίνεται, είτε ό Άνσίνω, ότι αυτοί οι σάβω άνιρουν στη σιωπρία του Ού' Σαζάμε.

— Του Ού' Σαζάμε; επιάνελαβε ό Βοιναρόζ με κάποιω επιλήξει. Μα ατόος ό Λόταμαχος έξαιανήθηκε έπειτ' από τη φρενιτή δολοφονία ενός έμφορου του 'Όστέν, που την έκανε μαζί με το ανένεχο του Μπαντέρας για να του ληστήριον το χρυσάμι του και τ' άπορειαυιάτ' του...

Σιωπή επικολούθησε έπειτ' άντ' τα λόγια αυτά.

'Ο Ουάλλιαμ Φάλκοννερ πρόσεξε την όδνηγη έντύπωση που προσόλεσαν σ' ατόους τοίς άνθρώπους, οι όποίω ούτόσο δεν ήξεραν τί θα πη φόβος, τ' άνομάτια που είχαν αναφερθή από άλλωον. Ρώτησε λοιπόν με περιέργεια:

— Πούος είν' ατόος ό Ού' Σαζάμε κι' ατόος ό Μπαντέρας;

'Ο Βοιναρόζ ανέλαβε να του άπαντήση:

— Από ληστή' του χειροτέρου είδους μεταξύ ατόων που τοίς άποκαλούν πειρατάς της έρημου. Έγουν φήμη τόσο τρομερή, ώστε δεν έπάσχει εδώ κανείς που' να μη τοίς ξέρη. 'Ο Ένας, ό Ού' Σαζάμε, είν' ένας 'Ινδός άσχηγός της φύλης τών Κάιγας. 'Ο άλλος, ό Μπαντέρας, άνιρσι στη Λευκή φυλή. Είνε γενηγός άνθρώπων και πισωτόος κεφαλόγούτοος του κυβερνήτου του Νέου Μεξικού στρατηγού 'Αρμύγχο.

— Τι;... Κεφαλόγούτοος;... Έχωνε ξαφνιασμένος ό σέο Γάμπσον.

— Μετά τόν τελευταίω πόλεμο με το Μεξικό, οι 'Ινδοί ξεθαρούνοντας, άρχισαν να κάνουν τ' εγκλήματά τους και τίς ληστείες τοίς ως αυτά τ' περιχώρα τών πόλεων του Νέου Μεξικού. 'Ο 'Αρμύγχο τότε έκλεισε την παρακάτω συμφωνία με τόν Μπαντέρας: Για κάθε κεφάλι 'Ινδού που θα του πήγαινε, θα του πλήρωνε δέκα πιάστια. Έπι μερικούς μήνες τ' κεφάλια που ό Μπαντέρας, βοηθούμενος από ένα σύντροφο του, πήγαινε στον 'Αρμύγχο, ήσαν τόσο πολυάριθμα, ώστε ό τελευταίος περιώρισε την άρχική άμοιβή στο μισό. Μά κατά τοίς επομένους μήνες πρόσεξαν πολλοί ότι τ' πτώματα που θρισζόντουσαν στους δρόμους της έξοχής άνιραν σε λευκούς που, όπως έξακριβώθηκε, ήσαν έχθροί του 'Αρμύγχο... Τότε ή Κυβέρνησις του Μεξικού διάταξε τόν τελευταίω ν' άπολύθη τ' κεφαλόγούτοος του...

— Αυτόος ό 'Αρμύγχο είνε ασφαλώς δειλός άνθρωπος! φώναξε με άγανάκτηση ό έντυτώτοος σέο Χάρω Γάμπσον.

— Είν' ένας άπιστός δολοφόνος!... έπρόσθεσε ό δόν Αίγουστίνωος. Τά έπίθετα με τ' όποία στολίον οι άνω άνδρες τόν κυβερνήτη του Νέου Μεξικού δεν άφεναν, φάνατα, σ' ατόω τόν Βερνιόντεθ, γιατί, και τίς δυό φορές κατούφιασε χωρίς να πη λέξει.

— 'Ο Μπαντέρας, έξαικολούθησε ό δόν Αίγουστίνωος, κατέφυγε τότε στην έρημο, όπου αποροδοι να ζήνη άπομωρητέ τ' εγκλήματά του. Έπει, συνειτωσίθησε με τόν Ού' Σαζάμε κι' έγινε άσχηγισήσκος για να μοχη να έξαιατάνη από ένοχλω τοίς 'Ινδούς και τοίς λευκούς. Οι δυό αυτοί ληστή' έχουν καρδιά χωρίς όστω, άγροτήτητα άδυσώπητη, επιτηδειότητα διαβολική, και θάρρος άφάνταστο.

— Θα ήμιον πολύ περιέργωος να τοίς γνωρίσω από κοντά, είτε ό Ουάλλιαμ Φάλκοννερ, αφού έβγαλε ένα καρνέ άντ' την τρέτη του και χάραξε γοργά μερικέξ γραμμέξ.

— 'Ο Θεός να σας φυλάη από μιά τέτοια συνάντησι! είτε ό έφημέριος του ύποστατικού μ' ένα τόνο που διάφενδε την χριστιανική ειχή του.

Μιά σύνταμη σιωπή επικολούθησε και κατόων ό δόν Αίγουστίνωος έδωσε τ' σύνθημα της άποχωρήσεως. Οι ισηρέτες κατά την διαταγή του, ώδήγησαν στα δοκίματα που είχαν έτοιμασθή έπίτηδες γι' ατόους

τόν Ουάλλιαμ Φάλκοννερ και τόν σέο Χάρω Γάμπσον, οι όποίω θα έστρεφαν την άλλη μέρα τ' προφί.

"Όσο για τόν Βερνιόντεθ και τόν Άνσίνω, αυτοί πήγαν ν' αναπαυθούν στο μεγάλο δωμάτιο του ασπιτιού που προσορίζονταν για τοίς ξένους της τάξεός του...

III

BAXITAX

Θα θυμούνται οι άναγνώσταί μας την διαταγή που είχε λάβει ό έπιστάτης του έποστατικού Ματαζέτε να πη με δέκα κονιαρούς προς προσιτόντην του δόν Φάβιερ και τίς άποστολές του χρυσού. Οι ίχνη-λάτια αυτοί έτρεπε να προσορίζονταν άρκετά και γι' ατόο δεν θα γύριζαν στο έποστατικό πριν από τρεις μέρες.

Μά ή Ροζάριο ηλερόταν από άνοποιοηρία. Η άγνοία της για τόν πατέρα της την βασάνιζε. Την μεθετοιμήνη λοιπόν της άναχωρήσεως τών δυό ξένων του πατό της, έπρόσθετε στον Βοιναρόζ να θρωί προς συνάντησιν του Ματαζέτε και τών συντρόφων του, οι όποίω έπρεπε τότε να θρισζονταί στο δρόμο της άπιστορήξ.

'Ο Βοιναρόζ, για να την είχα στήση, δέχθηκε την πρότασή της.

Καβάλλω σε φοιμάλω άνοια κι' οι δυό τοίς και καλή όπιστευμένα για κάθε ένδεχόμενω, θρίξαν, κατα τ' χαράματα ήπό τ' ύποστατικό τοίς.

Άνάχο στο μάρσο και λωκωτό της άλογο, που τ' οδηγούσε με χάρι κι' άνισι, ή νέα κόρη φοιτάξε σην ήμαζώνα. Φορούσε ζωστούνη, μισό άνδρικό και μισό γυναικείο, που μεγάλωνε άνοια περισσότερο την άπορηία της και τ' ηρωία της.

Ένα καπέλω άνδρικό με μιά χρυσή φούντα έπιαιωνε τ' πρόσωπό της που τ' πλάισιωναν τ' μαζορά της μαλλιά.

Έπι πολλές όρες, ή νέα κόρη κι' ό σύντροφός της κάλπάζον προς την διαθήσι που είχε λάβει ό Ματαζέτε, ώπ, τοίς μεγάλη άπορηισμένη της Ροζάριο. Τοτε ό Βοιναρόζ, άνησιγώνταξ για την άσάβια της συντροφής του, σάθησε Ξεάνα, λέγοντας:

Κατά τούτων πιθανότητα, παιδι μου, ό Ματαζέτε θα προσέχουσε πολύ... Θα ήταν άπρωνο, μά έξ πέρος μας, να σφωζαν-δινούσανε από πέρα. Άς γυφώσαστε λοιπόν πίσω...

"Άς κάνωμε μιαζή μινα άζήνα, σας παρακαλώ! έπίσπινε ή Ροζάριο.

"Εστο!... Μά μερικά μιλια μέτω, γιατί ό σίφανός γίνεται άπειρήτοος...

Πράγματι δέ, ό καρμός άλλαξε σιγά - σιγά. Μιά καταθλιπτική ζεστή θάρανη την απάσφαμα. Τ' γούλιωο γούμια τ' σίφανού θάλλονε όλο' να και σε λίγο άκούσθηκε μακριά τ' ύποχωρο μούγχεσμα τ'ο ζερανού...

Έπειτ' από μιά ώρα κάλλισιω έφθασαν απροσπό σ' ένα σήμα γερού, που τ' έφραξε μια σιρά από βελανιδιές. Ένα δοματιού δέσια περιουσίθησε τότε

πρόσπα στα μάτια τοίς.

Ένας καβαλλάρις τούμπεσε με μιά ύπεροχη, άνδρεια έναντιον τεσσάρων πεζών που τ'ο είχαν ριχθή μαγιασμένα.

'Ο καβαλλάρις άνιρε στην Ινδοή φυλή, μά τ' πρόσωπό του, άντιθέτα προς τ' συνήθη των έθιμοθούτων δεν ήταν καθόλων διαμμένο. Οι έχθροί του ήσαν έπίσης 'Ινδοί, όπιστευμένα με τεκούρια και κεφαλωθαυτάς. Τά μαύρα τοίς μαλλιά τ' συγκερατούσαν κορδέλλες από ζιτρίνο πετό. Τά γούλογγουα πρισωτά τοίς, α' την άγρια έξασσι, διατηρούσαν άνοια μερικά ίχνη βαρξίς. 'Ο Ένας άντ' ατόίς είχε τόν δεξίω του ώμο δεμένο μ' ένα ματωμένο πανί.

Η θείσι του καβαλλάρις ήταν πολύ ζοισμη.

'Ο Ένας άντ' τοίς έχθροίς του τόν είχε άρτάξει άντ' τ' ποδί, ένας άλλος είχε πιάσει τ' χάλινάριω του άλόγου και προσπαθούσε να τ'ο λυγίση για να ε'ξη κάτω τόν καβαλλάριω, ό τρίτος κι' ό τελευταίος — ό πλινωμένος στον ώμο — προσπαθούσαν από πίσω να πηθήσουν άπάνω στο τρομαγμένο ζώο. 'Ο καβαλλάρις άμυνόταν με λίσσα, ξεφώνιζοντας τίς πολεμικέξ ισχυξ της φύλης του.

Μ' ένα μακριό μαχαίρι, σακάτεψε τ' χέρια του 'Ινδού που κρατούσε τ' χάλινάριω του άλόγου του, ό όποίος σορδισμένος κάτω κι' έπειτα κλωστούνας με τ' σιδερένια τόν σπρωίνω, τόν άλλο 'Ινδό, ό όποίος είχε γαντζωθή στο ποδί του, απαλλάχθηκε κι' άντ' ατόων.

(Άκολουθεί)

Η θείσι του καβαλλάρις ήταν πολύ κρίσιμη.